

Eliška Kolárová, 18 rokov, Čadca, Slovensko

Zrkadlo

Veronika Sabolová nemá v izbe zrkadlo. Celkom zvláštne na dvanásťročné dievča, však? Vždy tomu ale tak nebolo.

Ako malé dievča, Veronika sa nevedela nabažiť pohľadu na svoj odraz. Nezáležalo na tom, kde ho videla – vo vode, v skle výkladu či v okne auta. Jej rodina sa na tom často smiala a zvykla nahlas premýšľať, či jej to vydrží až do dospelosti. To ale ešte nevedeli, ako ďaleko sú od pravdy.

Ich dcéra mala len deväť rokov, keď si prvýkrát kútikom oka všimla Ju.

Boli vtedy doma, chystali sa na oslavu. Stará mama mala v ten deň narodeniny a v byte bol neskutočný zhon. V tom momente nikto nevedel nájsť to, čo potreboval a Sabolovci do seba vrážali v chodbách v snahe predať sa z miestnosti do miestnosti. Jedine malá Veronika sa nikam neponáhľala; stála vo svojej izbičke a v nových šatách sa vykrúcala pred zrkadlom ako baletka. Vo svojich očiach bola dokonalá, i napriek štrbavému úsmevu.

Naposledy sa otočila okolo svojej osi a lem šiat jej pri tom divoko zavíril. Ten pohľad sa jej páčil. Keď drobnými rúčkami pouhládzala jemnú látku a zdvihla zrak, odrazu zmeravela. Očami sa stretla sama so sebou a krv sa jej vytratila z tváre. Hoci jej kútiky pier v šoku viseli dole, jej dvojníčka sa na ňu v zrkadle nemo vyškierala.

Veronika sa bez slova poobzerala okolo seba, skúmajúc, či sa svedkom tohto zjavu náhodou nestal i niektorý ďalší člen Sabolovcov. Všetci však boli príliš zaneprázdnení pobehovaním z izby do izby, Veroniku si nevšímali.

S malou dušičkou zrakom preplávala späť k odrazu, no uvidela len seba, celú bledú a s očami veľkými ako dva taniere. Zmätene zažmurkala; žeby sa jej to iba zdalo?

„Veru,“ ozvala sa jej mama z chodby a natiahla k nej ruku, „pod', ešte sa musíš obuť.“

„Môj odraz,“ hleslo dievčatko a prstom ukázalo k zrkadlu. Veronika sa snažila nájsť vhodné slová, akými by opísala, čo uzrela, no mama ju predbehla :

„Vyzeráš pekne, neboj.“ Veronika zakrútila hlavou, no to už ju začal súriť i otec :

„Meškáme, pod' si po tie topánky!“

Dievčatko zvesilo plec a odšuchtalo sa ku poličke s obuvou.

Onedlho už boli všetci nachystaní a vychádzali z dverí ku výt'ahu. Veronika šla posledná, držiac mamu za ruku. Tesne predtým než vyšla von i ona, pohľadom zabľúdila späť k zrkadlu. Pár sekúnd sa nedialo nič neobvyklé a keď už si šla priznať, že jednoducho videla prelud,

odraz zdvihol ruku a zakýval jej. Ona však neodkývala – vystrašene vycupkala za dvere a dúfala, že na oslave budú čo najdlhšie.

Narodeniny starej mamy prebiehali pokojne a každý bol v dobrej nálade. Všetky deti starkej sedeli spolu za stolom v kuchyni, zatiaľ čo ich deti boli nahnané do obývačky na gauč, kde sa zabávali, ako sa dalo. Veronika sedela sama, stále sa zamýšľajúc nad tým zjavom. Jej malá hlavička nedokázala pochopiť, ako je niečo také vôbec možné. Nevedela, koľko takto osamote presedela, no z myšlienok ju vytrhol až hlas mamy ozývajúci sa z kuchyne :

„Tak, my už asi pôjdeme...“ Veronika vyskočila a vrútila sa do miestnosti.

„Ešte nie!“ hlesla naliehavo. Všetky oči sa upreli na ňu. Jej mama si k nej čupla a nežným hlasom vysvetlila :

„Už je neskoro miláčik, pôjdeme domov.“

Veronike vbehli slzy do očí a jej starká si odkašľala : „No, ale keby si ju tu nechala prespať...mohla by byť v host'ovskej izbe hneď vedľa nás.“

Dievčatku v prvú chvíľu odľahlo, no vzápätí si uvedomilo, o ktorej miestnosti stará mama rozpráva; kedysi tam spávala každé prázdniny, no tentokrát nemala ani najmenšiu chuť ostať tam sama. Všade pri stenách totiž stáli masívne skrine, ktorých dvere boli sklenené. A Veronike sa pri predstave, že by sa v noci mohla opäť stretnúť so svojou dvojníčkou, triasli nohy ako ešte nikdy.

„Len to nie,“ nesúhlasila, „nechcem spať tam, kde sa môžem vidieť.“

Všetci dospeli ustrnuli. Dobre vedeli, ako rada Veronika samu seba obzerá, kde sa dá, tak prečo má s tým teraz taký problém?

Mama prekvapene zažmurkala : „A to už prečo?“

Dievčatko sklopilo zrak a špičku topánky nervózne okopávalo o dlážku. Všetci netrpezlivo čakali na odpoveď, no dočkali sa len nesmelého šepnutia : „Videla som doma v zrkadle bubáka.“

Z obývačky sa ozval smiech starších bratrancov a sesterníc, ktorý však stíchol hneď, ako na nich zazrel starý otec opierajúci sa o zárubňu.

Mame skrivilo pery nahor, no premohla smiech a pokúsila sa ju upokojiť : „To sa ti zdalo. Bubáci neexistujú.“

„Veď ja na nich už dávno neverím,“ bránila sa Veronika a z obývačky sa ozvalo : „Prosím ťa, veď stále veríš na Ježiška.“

„On neexistuje?!“ vyhrkla a mama okamžite odvieďla jej pozornosť : „Nemohla si vidieť bubáka, keby sme doma nejakého mali, vieme o tom.“

„Vy ste ho nevideli, lebo ste nemali čas,“ protestovala, „stále ste sa niekde ponáhľali!“

Mama sa obrátila na ostatných v kuchyni a vymenila si s nimi rozpačitý úsmev. Všetci si mysleli to isté – že Veronika má jednoducho bujnú fantáziu, nič viac. Vedeli, že nemá zmysel jej to vyvracať, ona si bude i naďalej stáť za svojím.

A aj keď sa jej dvakrát nechcelo, nakoniec odišla s rodičmi i sestrou spať domov, oblúkom sa vyhýbajúc zrkadlu na skrini.

V tú noc spala Veronika u rodičov v spálni, no trvalo veľmi dlho, kým zaspala a prestala myslieť na to, čo videla.

Čas ubehol ako voda a zrazu mala jedenásť rokov. Opäť pred zrkadlom trávila viac času ako pri hocičom inom a rodičia ju sem - tam podpichli slovami „pozor na bubáka“. Vždy sa zasmiala. A hoci si doteraz nevedela vysvetliť čudný zjav, ktorý v ten deň videla, úspešne samu seba presvedčila, že to sa s ňou pravdepodobne hrala iba jej detská myseľ, nič viac.

Uspokojila sa s vysvetlením, na ktoré prišla a viac ju príhoda netrápila...až dovedy, kým sa znova neobjavila Ona.

Bola teplá augustová noc. V izbe bolo otvorené okno a radiátor vypnutý, i napriek tomu tam však bolo dusno ako v púšti. Veronika sa v polospánku posadila a žmúriac pohľadom našla svoju staršiu sestru, ako spokojne spí na posteli pri chladnej stene. „Tá má šťastie,“ pomyslela si, keď zrak uprela na svoju posteľovú opierku, izolujúcu ju od akéhokoľvek chladu. S povzdychom zo seba skopla perinu a pomaly sa postavila s cieľom ísť si po pohár vody. Spravila zopár krokov a zo zvyku sa pozrela do zrkadla, ktoré bolo hneď oproti. Krv jej stuhla, keď zbadala svoj odraz stáť so spustenými rukami a prázdny pohľadom, hoci ona stála bokom a v jej výraze sa zračilo jasné zdesenie. Nemo sa navzájom pozorovali až do chvíle, kým Veronika slabo neprehovorila : „Ty...“

„Kto?“

Veronika od ľaku nadskočila a bleskovo sa otočila za seba. Jej sestra bola obrátená k nej, podozrievavo na ňu zazerajúc.

„O-Ona,“ dostala zo seba šokovane a ukázala ku zrkadlu...kde sa uvidela presne tak ako v tú chvíľu vyzerala. Vystrašená, vyzerajúc ako by mala v celom tele kľč. Sestra si ju pár sekúnd zmätene premeriavala, no nakoniec iba prevrátila očami : „Zase s tým začínaš?“

Veronika ani nestihla odpovedať – sestra zaľahla spať do postele a otočila sa jej chrbtom so slovami „bež radšej spať.“

V izbe zostalo ticho ako v hrobe. Veronika hodila očkom po svojej ľavici. Odraz bol stále rovnaký, no i tak sa rozhodla, že ten pohár vody ožerie a z postele nevylezie po zvyšok noci ani keby bolo päťdesiat stupňov.

Nikomu sa s tým nepochválila. Ráno sa pokúšala samej sebe nahovoriť, že sa jej to isto iba prisnilo, ale popravde samej sebe ani trocha neverila. Vedť to bolo také živé!

Ďalšia noc prišla veľmi rýchlo a Veronika si povedala, že nech uvidí čokoľvek, nesmie sa báť. Bolo to však zrejme ľahšie povedať ako vykonať. Šla spať veľmi neskoro. Tesne než vliezla pod perinu, si sadla na posteľ a sledovala sa. Sedela tak hádam desať minút, než uverila, že jej už ďalšie stretnutie s fantómom nehrozí. S úľavou si vydýchla, no len čo sa zakuterala pod paplón, všimla si, že odraz v zrkadle stále sedí a nič nerobí. Iba mlčí. Díva sa.

Veronikino srdce začalo búšiť ako zvon, no spomenula si na to, čo si sľúbila. Zaťala päste a nie príliš presvedčivým hlasom vyslovila : „Nebojím sa ťa, nech si čokoľvek.“

Odraz bol chvíľu nehybný a Veronika si pomyslela, že sa možno ani nemá prečo báť. Okamžite však svoju myšlienku prehodnotila, keď uvidela, ako sa jej dvojníčke na tvári rozťahol neprirodený, široký úsmev. Veronika mala pocit, že jej duša opustila telo. Nemohla sa odtrhnúť od pohľadu na ten prízrak. A keď si už myslela, že nemôže byť vystrašenejšia, odraz v zrkadle otvoril ústa a bez toho aby čo i len žmurkol, zachrčal : „Klameš.“

V tú chvíľu ako by do Veroniky udrelo niekoľko voltov; vystrelila z postele a začala sa dobíjať ku svojej sestre.

„Hana,“ pišťala a triasla ňou, zatiaľ čo ustavične kmitala očami smerom k zrkadlu, „Hana, zobuď sa!“

Sestra sa v okamihu posadila a zasyčala : „Čo sa deje?!“

Veronika sa však miesto odpovede prešmykla k nej pod perinu.

„Čo robíš? Okamžite vypadni z mojej postele!“ jedovala sa. Keď však videla, aká bledá a roztrasená je jej mladšia sestra, iba si sťažka vzdychla a ľahla si vedľa nej.

„Na toto si nezvykaj, máš vlastnú posteľ.“

Hana mala síce pravdu, ale aj ona by sa v tej svojej odmietala zdržiavať, keby videla to čo Veronika.

Nadchádzajúcu noc sa už k nej nemohla dobíjať. A i keby to skúšala, Hana by ju poslala do čerta. Svoju sestru mala rada, ale spánok mala radšej. Veronika teda musela spať vo svojej posteli, či sa jej to páčilo, alebo nie. Každý deň si márne priala, aby sa zbavila dvojníčky v zrkadle, ale noc čo noc ju vídala znova. Netušila, čo je zač a nebola si istá, či to chce vedieť. Ale bola si istá tým, že čokoľvek od nej fantóm chce, nie je to nič dobré.

Veronika mala čoraz menej spánku. A keď už sa nejakého dočkala, nebol vôbec pokojný. Jej sny sa zmenili na nočné mory o odraze v zrkadle; o tom, ako odtiaľ pomaly vylieza a ona mu nemôže nikde utiecť, ani sa brániť. Budila sa obliata studeným potom so srdcom až niekde v krku.

Rodina si to čoskoro všimla. Bodaj by nie – jej donedávna úžasné výsledky v škole sa rapidne zhoršili, správanie bolo často agresívne a reakcie strhané. Viacerí sa jej vypytovali, čo sa deje, no ona dobre vedela, že by ju mali za blázna. V lepšom prípade by si mysleli, že chce byť zaujímavá. Každopádne, nech sa jej pýtal ktokoľvek, nikomu nepovedala pravdu. Nepomohlo by to.

Takto prežívala Veronika takmer rok.

A potom, jedného dňa...zmizla. Už sa jej viac nezjavovala. Veronika tomu nemohla uveriť. Žeby konečne odišla?

Predtým, než ho pre istotu zvesila, prebdela niekoľko nocí upierajúc svoju pozornosť na zrkadlo, ale vyzeralo to tak, že zas raz mohla pokojne žiť.

Končil sa júl a do popredia sa dral august. Do mesta prišli kolotoče spolu so stánkami a inými atrakciami. Bola to Veronikina najobľúbenejšia časť roka. A hoci ju vždy dali na starosť Hane, neprekážalo jej to. Hlavné bolo, že ju tam vzala. Ani tento rok tomu nebolo inak, až na jeden drobný rozdiel – Hana so sebou vzala i kamarátku, aby sa po meste nemusela vláčiť len s mladšou sestrou.

Do mesta šli však až ku večeru. Veronika sa celý deň nemohla dočkať, kedy sa zotmie. A keď sa tak stalo, div sestre a kamarátke neutiekla, taká bola natešená. Už z diaľky počula od kolotočov burácať hudbu a rátala sekundy, kedy konečne dorazia na miesto. Nakoniec však konečne uzreli cestu lemovanú stánkami s perníkmi a hračkami, ktoré sa dali vyhrať.

Veronika od samého vzrušenia nevedela, kam ísť najskôr, ale ani nemala možnosť sa rozhodnúť – tento rok chceli ísť Hana s kamarátkou na atrakciu, ktorá bola úplne nová. Veronika sa tešila, ale len dovtedy, kým neprišli ku nej. Stála úplne vzadu na konci cesty, kde už ani len nesvietili svetlá.

Veroniku ofúkol ľadový vietor. Na obrovskej tabuli blikal nápis „Zrkadlové bludisko“.

„Tam ja nejdem,“ vysypala zo seba okamžite. Hana s kamarátkou sa na ňu spýtavo obzreli.

„Prečo?“ opýtala sa jej sestra, no zrazu jej zaplo a s úškrnom skonštatovala : „Tak ty sa bojíš, že uvidíš strašidlo, čo?“

Kamarátka sa začala smiať, čo Veroniku rozzúrilo : „Nie!“

„Tak v čom je problém?“ prevrátila Hana očami, no jej sestra mlčala. Hoci sa prízrak už mesiac neukázal, stále sa z jeho niekdajšej prítomnosti úplne nespamätala a nechcelo sa jej liezť do tmavej budovy plnej zrkadiel. Bola si však vedomá toho, že svojho strachu sa musí nejako zbaviť a možno toto je dobrá príležitosť tak urobiť. Potlačila teda túžbu počkať na obe vonku a pomedzi zuby precedila : „V ničom.“

Viac Hane nebolo treba. Prišla až k okienku a kúpila lístky pre všetky tri. Pokývala na Veroniku hlavou a ako vstupovali dovnútra, všimla si chlapa sediaceho za kasou. Na hlave nemal viac než tri vlasy a oči mal až navrch hlavy, ako by bol neustále zdesený. Tesne predtým než vošli dovnútra, vyceril na Veroniku zuby a skoro až posmešne povedal : „Daj pozor, aby ťa tvoj odraz nedobehol.“

Cítila, ako sa jej pri tej vete podlomili kolená a musela sa zavesiť na ruku sestry, aby neklesla na zem.

Hana na ňu zagánila, ale jej to bolo v ten moment jedno. Chcela len, aby sa odtiaľto čo najrýchlejšie dostali. Nádej sa však postupne vytrácala; v bludisku bola tma ako v rohu, osvetlené boli iba zrkadlá. Nevedno, ako dlho sa tadiaľ už túlili, ale videla, že ani sestry a kamarátke už nie je všetko jedno. Začínali byť zúfalé. Kde len môže byť východ?

Zrazu to Veronika začula. Ťukanie. Vychádzalo to z niektorého zrkadla za ňou. Na moment pustila sestrinu ruku a svižne sa obrátila. Nikto. Iba tmavá chodba a hĺba jej odrazov. Žiaden z nich sa od toho druhého nelíšil...a aj tak cítila, že tu niekde je. Musia odtiaľto vypadnúť.

„Hana-“ otočila sa Veronika, no potom s hrôzou zistila, že jej sestry ani kamarátky niet.

„H-Hana...?“ pípla slabo. Neozval sa nikto, okrem...

„Tu som,“ prehovoril odraz hneď vedľa nej a ona sa mykla, no strach sa v momente zmenil na zúrivosť : „Daj mi už láskavo pokoj!“

Odraz sa uškrnul. Stál rovno, s rukami za chrbtom.

„Naozaj si si myslela, že sa ma len tak zbavíš?“ zasmial sa, „A ja som myslela, že si múdra.“

„Kto si?“ zavrčala Veronika, no odpovede sa nedočkala. Úškrn prízraku s jej podobou sa ešte viac rozšíril. Škeril sa na ňu niekoľko sekúnd, kým zrkadlo odrazu neprasklo a črepy sa zosypali na zem. Svetlo nad ním zhaslo. To isté sa stalo zrkadlu hneď veľa neho. Aj tomu ďalšiemu. Praskanie sa šírilo po všetkých zrkadlách naokolo. Až keď Veronika stála v takmer úplnej tme a skoro celá zem bola pokrytá úlomkami, rozbehla sa preč. Vrážala do zrkadiel a skiel, predierala sa bludiskom a utekala popod padajúce črepiny. Jednej sa nevyhla a odrazu jej líce hyzdil škrabanec.

„Neschováš sa, tu rozhodne nie,“ ozval sa škodoradostný hlas, ktorý ju donútil bežať ešte rýchlejšie. Mala pocit, ako by sa motala v kruhoch a je odsúdená tam blúdiť naveky, keď tu...

„Východ!“ vykrikla v duchu naradostene a z posledných síl vybehla von. Do tváre jej začali bubnovať kvapky dažďa. Musel sa spustiť medzitým, ako boli vo vnútri. Všade už bola tma a mesiac žiaril na mokrý asfalt. Vyčerpane, ale šťastná, že sa dostala von, Veronika padla na kolená a vydala zo seba výkrik radosti. Nezáležalo jej na tom, že kľáči na mokrej zemi a studený dážď jej bičoval chrbát. Ušla Jej.

Sklonila hlavu a zistila, že je priamo nad kalužou. Usmiala sa na seba a šepala : „Nikdy ma nedostaneš.“

Víťazoslávne sa usmievala, no len dovedy, kým odraz vo vode nenadvihol obočie a riekol: „Si si istá?“

Skôr než mohla Veronika čokoľvek spraviť, ruky jej dvojníčky so šplechotom vystrelili z kaluže a obopli sa okolo jej krku. A hoci sa vzpierala a snažila sa vymaniť z jej zovretia, ako len mohla, príznak bol silnejší. Ťahal ju stále nižšie a nižšie...

Kamarátka musela Hanu poriadne držať, aby nevletela za pokladníkom do búdky : „Ako to, že vypadol prúd?! Ona tam je sama!“

Ako sa to len mohlo stať? Iba na malú sekundu ju prestala držať za ruku a odrazu bola preč... Nevšimla si to hneď. Mala pocit, že stále ide za nimi. A keď konečne zbadali, že nejde, spanikárili. Ale potom si pomysleli, že sa možno vrátila na začiatok a čaká na nich. Preto sa obe rozhodli spraviť to isté. No keď sa na ňu pýtali pokladníka, iba pokrútil hlavou : „Zatiaľ ste odtiaľ vyšli len vy dve.“

Hanu zamrazilo. Uvedomila si, že Veronika je stále niekde tam, sama. A akoby to nestačilo, iba minútu po tom, čo sa vrátili, všimli si, že zvnútra už nie je vidno nijaké svetlo. Nevedeli si predstaviť, aká musí byť Veronika vydesená. Chceli sa vrátiť za ňou, ale chlapík za kasou to zamietol.

„Je mi ľúto, slečna, po tme ju v tom bludisku nenájdete, aj ja mám občas problém vyjsť von a to je väčšinou svetlo.“

Hana šla nazúrene odpovedať, ale než stihla spraviť predajcu lístkov nejakou nadávkou, ozval sa tlmený výkrik. Všetci traja ustrnuli. Hana s kamarátkou si vymenili pohľady. A nato sa okamžite rozbehli okolo budovy.

„To bude Veronika, musela sa odtiaľ dostať!“ zvýskla natešene, nevšímajúc si lejak, v ktorom sa ocitli. Čoskoro boli na konci. Vyskočili spoza rohu...a uvideli Veroniku, ako vstáva zo zeme. Bola celá mokrá a vyzerala otrasene. Hana sa šťastne zasmiala a pribehla k nej. Chytila ju za plecía a začala si ju obzerať : „Si v poriadku? Nič sa ti nestalo? Prepáč, že sme ťa tam nechali, nechceli sme...“

Potom sa ale zarazila. Jej sestra vyzerala...čudne. Bola to ona, ale pôsobila na ňu...inak.

„Som v poriadku,“ odvetila Veronika, oprášila sa a poobzerala sa : „Pôjdeme ešte niekam?“

Hana si ju mlčky premerala. Nenašla na nej nič divné. Mala to isté oblečenie, vlasy...

„Iste,“ súhlasila neisto, „si si istá, že je všetko v pohode?“

„Úplne,“ ubezpečila ju Veronika a usmiala sa. Hana jej s neochotou uverila. Na to, že sa teraz vymotala zo strašidelného bludiska a ocitla sa vonku na daždi sama, bol jej úsmev priveľmi široký...až neprirodzený. A jej hlas bol...zvláštny. Chrapľavý.

Hana však len nakoniec potriasla hlavou a povedala si, že je iba v šoku z toho, že sa o ňu tak bála. Dala jej ruku okolo pliec a žartovne ju uštipla do líca, kde nebolo ani stopy po zranení od črepiny.

„Hlavne nehovor mame, že sme ťa tam omylom nechali,“ uškrnula sa a pokývla na kamarátku, ktorá sa k nim pripojila a spolu kráčali k iným, omnoho menej desivým atrakciám. Veronika sa obzrela a zrak jej padol na kaluž. „Raz sa odtiaľ dostaneš aj ty,“ pomyslela si, „ale tak skoro to nebude.“